

Nicolaus Schütze

Rector Universitatis Roztokiensis Nicolaus Schütze/ I.U.D. & Prof.Reverendi Capituli Lubec. Syndicus, ac p.t. Iurid. Facultatis Decanus, Ad Exequias Quas ... Dn. Ernestus Sibrand, aerarii publici praefectus, & civis primarius Filiolo suo desideratissimo Johanni Henrico, paratas cupit; Omnes omnium Ordinum cives Academicos peramanter invitat

Roztokii: Kilius, 1646

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn774760982>

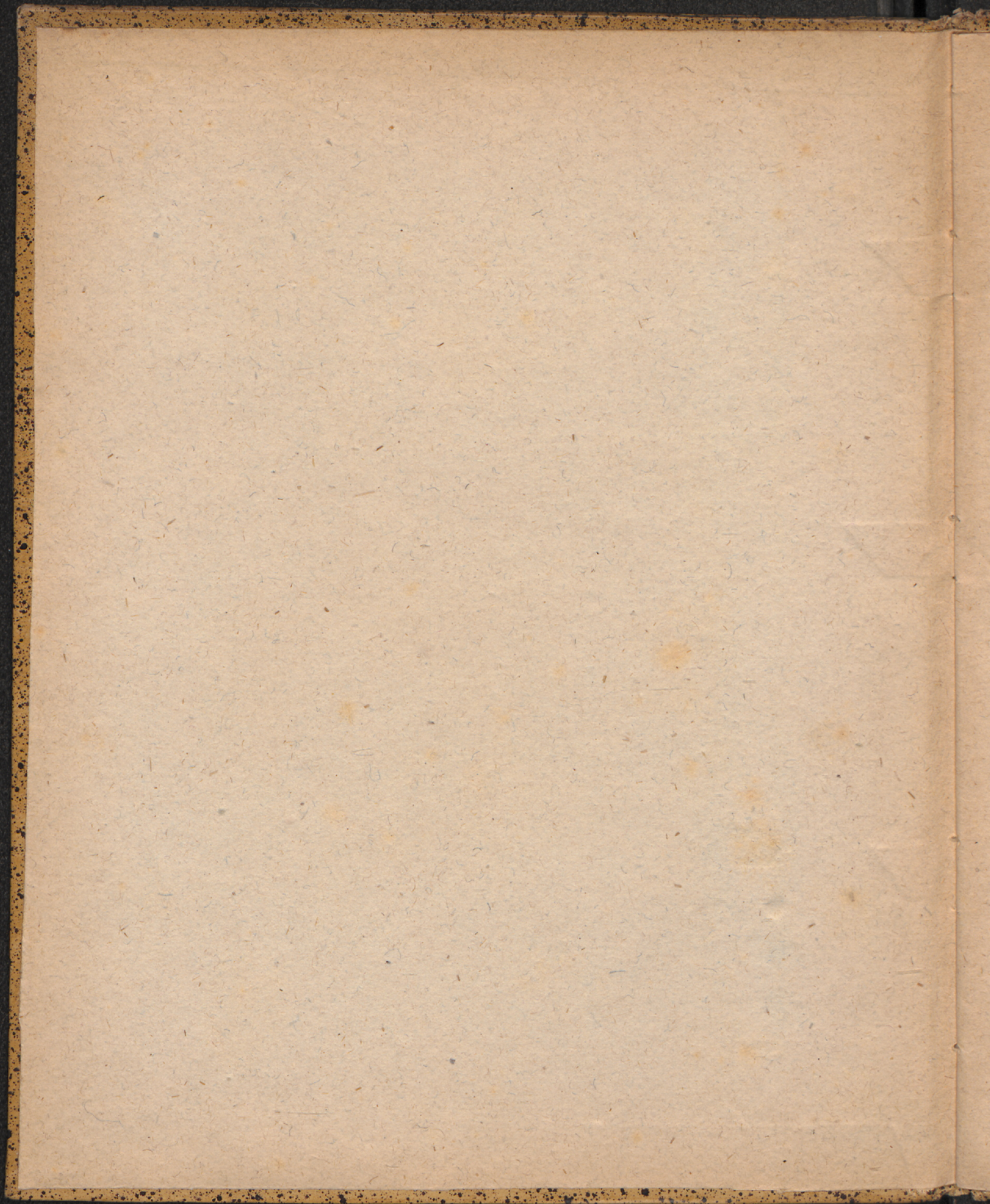
Druck Freier  Zugang

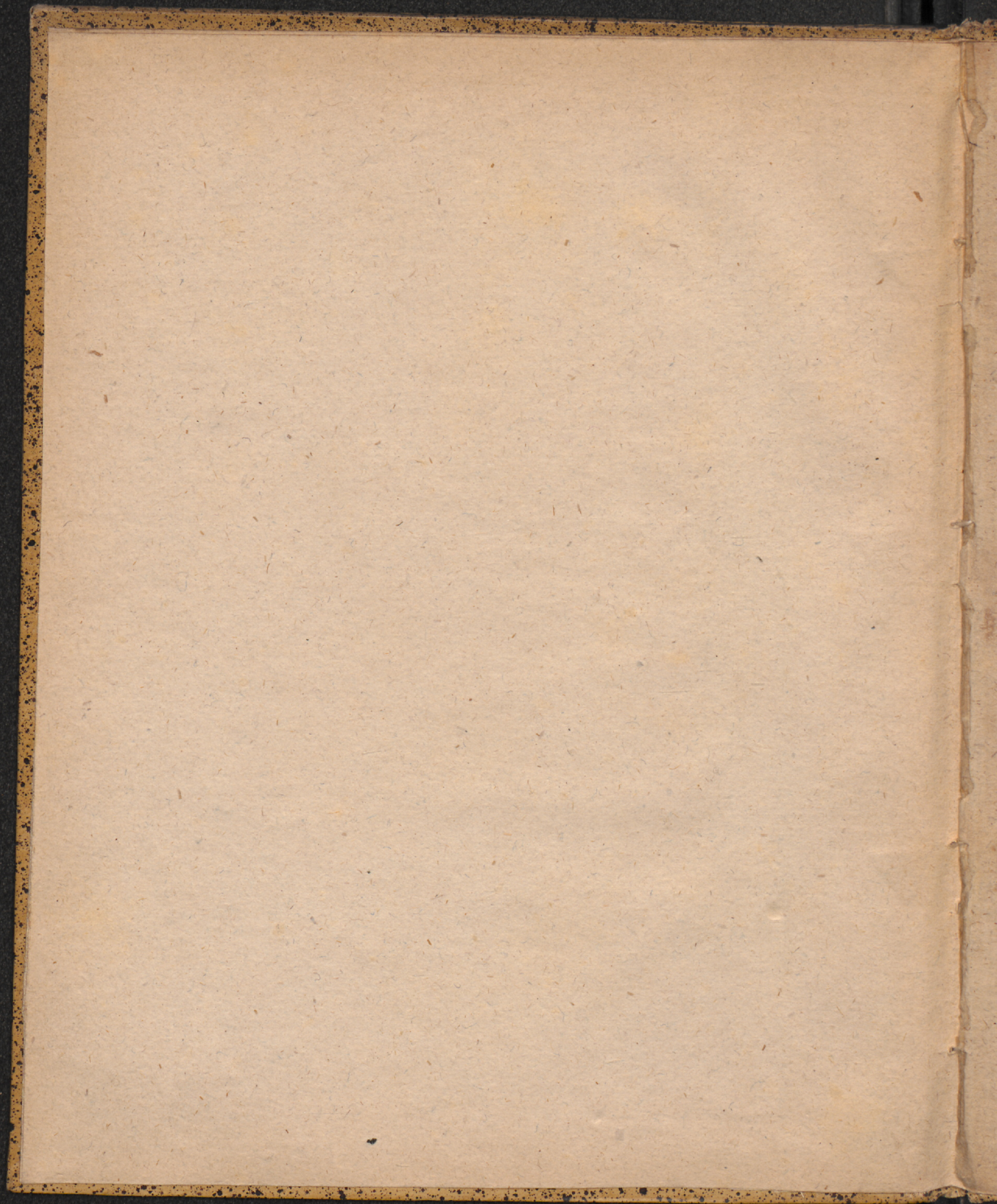


Schütze, N.,
in
J. H. S i b r a n d .

R o s t o c k , 1 6 4 6 .

38.





158
RECTOR

Universitatis Rostokiensis

NICOLAUS Schütze /

J. U. D. & Prof. Reverendi Capi-

tuli Lubec. SYNDICUS, ac p. t. Ju-

rid. Facultatis DECANUS,

AD EXEQUIAS

Quas

Ornatissimus atq; Integerrimus

DN. ERNESTUS SIBRAND,

ararij publici praefectus, & civis pri-

marius

Filiolo suo desideratissimo

JOHANNI
HENRICO,

paratas cupit;

Omnes omnium Ordinum cives Academicos

peramanter invitat.

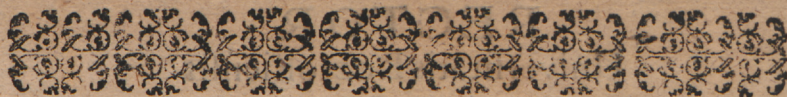
OS (O) SO



ROSTOKII

Typi NICOLAI KILII, Acad. Typographi.

ANNO M. DC. XLVI.



DOlet pastori, si quando fœturæ de-
coxit spes: excussam grandine segetem
agricola lugeat: ægrè fert rusticus, si, quas
plantavit aut sevit arbores, everfas no-
tat. Quod si acerbum cuique laboris im-
pensi fructu excidere; quo putabimus
esse animo Virum integerrimum DN. ERNESTUM
SIBRANDUM ærarij publici præfectum, & civem hu-
jus urbis primarium, ejusque conjugem ANNAM AR-
NOLDES, feminam spectatæ virtutis? Lætitia non
perfunctoria afficiebantur, cum anno superiore clō Ioc.
XLV. d. X. Decemb. filiolum ex se natum susciperent:
immo, quod longè maximum est, per lavacrum illud
παλιγγενεσίας CHRISTO Servatori insertum, tituloque
gratioso JOHANNIS HENRICI insignitum in
sinum reciperent. Implebantur spei bonæ, fore, ut ali-
quando ornamentum esset patriæ, *οἶκος ἐν ᾧ, πατρὸς σκέμ-
πων*, lumen familiæ. Verum magna de spe deji-
ciuntur, & in luctum conjiciuntur tanto acerbio-
rem, quanto major & acrior rerum malarum, quàm bonarum est sensus. Us-
que adeo fallaces hominum spes; levis & inan-
is mortaliū est lætitia! Qui orbi nostro & urbi vix primum
salve, jam præter opinionem ultimum vale dixit, ea i-
psa æratula, quæ à sepulcro longissimè abesse credebatur.
Nam circa festivitatem Natalitiorum CHRISTI
molestissima tussi cæpit affligi, & quamvis solers Medi-
corum cura non deesset, invalidum tamen ante atque
caussarium corpusculum etiam funestissima febris vehe-
men-

mentius infestavit, & velut in subsidium accita paralyfi,
nudius tertius hora decima antemeridiana suffocavit.
Atque ita, cum Plauto ut loquar,

Quasi solstitialis herba, paulisper fuit:

Repente exortus fuit, repentino occidit.

Ergone tanti boni parentes nihil commovebit amissio?
nihil excruciabuntur animi, cum universum spei suæ or-
dinem non interruptum magis, quàm penitus eversum
intuentur? Lugent profecto non sine causa. Neque
quenquam tam inhumanum fore existimo, qui non pie-
tatem istam & probet & meritis laudibus prosequatur.
Verum & hæc ipsa fines suos habere debet, ultra quos
rectè nequit consistere: neque insolabiliter lugendi
sunt, quos à Nobis ad meliorem vitam præmissos o-
mnino scimus. Alcidamum Rhetorem antiquum in pri-
mis nobilem accepimus, qui laudes mortis peculiari o-
ratione prosecutus est, eamque potissimâ sui parte ex
enumeratione malorum quibus morientes defungimur,
contextuit. De cuius instituto, si quis est qui secus sentit,
eadem ille opem se miserrimam mortalium conditio-
nem ignorare profitetur. Næ enim insipidi sumus,
qui eam appellamus mortem, quæ nos à viva morte li-
beratos ad alteram & æternam vitam traducit; id vero
vitæ nomine dignamur, quod continuæ mortis instar
non modo infelicitè nos tenet, sed etiam ipsa morte
gravius cervicibus nostris incumbit. Cyrenæicus Hege-
sias ita caput mortem commendare, & tam copiose de
bonis ejus disputare, ut tandem à rege Ptolemæo pro-
hibitum esse dicatur illa in Scholis dicere, quod multi his
auditis mortem sibi ipsis consciscerent. Fecerunt cum
illo prisci Philosophi, qui etiam si sententiis de morte

invicem à se diffiderent, in ea tamen nihil mali inesse
uno omnes ore constanter asseverabant. Sive enim ani-
mus cum corpore interiret, quod statuebant Epicurei,
sive quidem à corpore discederet, sed statim dissipare-
tur, quod iis visum fuisse videtur, qui animalem sive spi-
rabilem faciebant, utrique tamen mortem bonam esse
existimabant, propterea, quod ab innumeris calamita-
tibus hominem liberaret. Qui vero illum à mortalitate
vindictantes post obitum etiam remanere docuerunt,
quod princeps Pherecydes eumque secuti Platonici sta-
tuere, ij non modo non fugiendam esse mortem, sed et-
iam, quia meliori vitæ nos donaret, ultro appetendam
esse contenderunt. Neque enim persuaderi potuit sapi-
entissimis viris, excessu vitæ ita finiri hominem, ut fun-
ditus interiret, sed animum, cum è corpore migrave-
rit, in cœlum quasi domicilium suum pervenire, contra
reliquorum sententiam Philosophorum crediderunt.
Cum enim Hippocratici dicerent eum esse partem cere-
bri, alij cor ipsum, Empedocles sanguinem cordi suffu-
sum; nonnullis verone que cor, neque cerebri partem
esse placeret: sed alij in corde, alij in cerebro locarent;
Zeno etiam ignem faceret, harmoniam Aristoxenus,
Xenocrates numerum, Pherecrates denique plane nul-
lum statueret: explosis his omnibus Socratici & Plato-
nici animi nullam in terris posse inveniri originem, sed
à DEO homini inditum esse ostenderint. Ideoque di-
vinum vocarunt; cœlestem; item divinæ auræ particu-
lam; ex mente divina decerptum: & qui in corpore
tanquam aliena domo habitaret; ex quo cum discede-
ret, ad cœlum, cogitationem suam & pristinum domici-
lium, redire; eum in primis, qui à vitiis & sceleribus im-
munis

munis integrum se castumque servavisset. Ita enim Socrates, supremo vitæ die, cum jam manu ferale illud poculum teneret, differuit: duplices esse animorum & corporibus excedentium vias: nam qui se cupiditatibus & flagitiis corrumpendos præbuisent, iis devium quoddam iter esse, seclusum à concilio Deorum; qui vero honestati studuisent, & divinam in humanis corporibus vitam imitati essent, illos originem suam repetere, & ad cælum, unde profecti essent, reverti. Hac ille spe confirmatus tam præsentī animo instantem mortem excepit, ut neque de Patrono ad iudicium capitis sollicitus esset, neque iudicibus supplicaret, sed liberam quandam contumaciam à magnitudine animi ductam adhiberet, quam illi inprimis jucunda spes de beatiori vita induerat. Et si enim vera DEI cognitione careret, neque certi quicquam de altera vita sciret, firmissimè tamen persuasum habebat, supremum illum diem non extinctionem, sed loci saltem commutationem asferre, emittique se à custodia & levare vinculis cum ex hac vita exiret, ut in æternam & plane suam domum remigraret. Eiusmodi immortalitatis fiducia erecti non modo quamplurimi sapientiæ & vitæ integritate præstantes viri, morti se obtulerunt; sed integras sæpe numero legiones alacres in eum locum profectas legimus, unde redituras se non arbitrarentur. Neque enim Lacedæmonij apud Thermopylas tam fortiter occidissent, neque Decii, Marcelli, Scipiones & sexcenti alii Romanorum imperatores sponte sua non ad dubiam mortem concurrissent; nisi eorum mentibus quasi seculorum quoddam augurium futurorum inhæssisset, cuius solatio muniti humanæ tantquam miseriarum & laborum plena magno animo

despexerunt, & ad veram illam ac solidam felicitatem
toto pectore aspirarunt. Quapropter & suorum obitus
patientius tulere, neque insolabiliter censuerunt lugen-
dos; certi nimirum, non tam male homini à natura
consultum esse, ut, cum omnes labores exantlavisset,
tum demum in sempiternum mortis malum incideret.
Quod ergo apud illos ratio potuit, ut non modo mortis
terrorem elevarer, sed etiam generosum ejusdem con-
temptum induceret, id multo magis apud Christianos di-
vina auctoritas efficere debet, ut bona illa, quæ beatè ex
his terris discedentes manent, cogitantes, non tam luctu
eos prosequamur, quàm felici illorū sorti læti lubentes-
que gratulemur. Calamitates enim & innumerabiles æ-
rumnas, quarum in morte finem statuerunt Ethnici, et-
iam sacræ literæ nobis inculcant; quæ disertè testantur,
*vitam etiam cum optima fuerit, non nisi dolores secum ac mole-
stias traxisse, ideoque justos à DEO tolli, qui animas illorū eriperet
è morte, oculos à lacrimis, pedes à lubrico, faceretque, ut quiesce-
rent in pace.* Neque ab hujus saltem vitæ adversis pij libe-
rantur, sed etiam multo gravioribus malis, quæ nullius
unquam Philosophi acumen deprehendit, defunguntur.
*Cum enim cor nostrum corruptum sit, omnesque ejus meditatio-
nes male à primis annis, neque quicquam in carne nostra boni ha-
bitet, sed à peccatis & cupiditatibus quotidie infestemur,*
non certe aliam ab hoc certamine missionem nisi in
morte consequimur, ubi depositis peccati exuviis im-
maculatam illam Justitiæ per CHRISTUM nobis
partæ vestem induere datur. Huc accedit, quod non mo-
do à mundi hujus illecebris, quæ sæpenumero etiam
Electis negotium faceffunt, nihil amplius illis metuen-
dum est: sed etiam laqueos & insidias antiqui illius im-
posto-

postoris Satanae, qui nos circumit tanquam leo rugiens,
aliquando evadunt. Inde ardentissima illa tot piorum
hominum vota, qui ejusmodi aduersitatum vitae hujus
pertæsi *dissolvi optarunt, & esse cum CHRISTO, qui omnem
ab ipsorum oculis lacrimam abstergeret, hereditatem que jam du-
dum sepositam daret, quæ nec perire, nec contaminari, nec mar-
cescere possit.* Quæ omnia, si quis attente cogitat, & dum
adhuc in mortali corpore est, immortalis vitæ gaudia
separato ab his caducis animo meditatur, illum profecto
& mortis terrore non moveri necesse est, & suorum quo-
que obitus non modo fortiter feret; sed etiam si vera
bona suis preciiis aestimare noverit, gratulabitur potius
felici mortuorum conditioni, quam ut eos lacrimis &
luctu indecenti, prosequatur. Idque ipsum, Parentes mœ-
stissimi, ab animi vestri æquitate nobis pollicemur, quo-
rum ingentem plagam, quam luctuosus ille casus inflixit,
nullo præsentiori remedio, quam jucundissimo Filioli
statu curari & obduci posse certum est. Redditus majo-
ribus suis, Avo paterno ERNESTO SIBRAND Sc-
natori apud nos, dum in vivis erat, prudentissimo; Avo
materno JOHANNI ARNOLDI, civi quon-
dam Reipub. hujus primario; Avia maternæ ELISA-
BETÆ Warnefens, matronæ eximie probitatis, ad
exactissimum gaudiorum omnium cumulum pervenit,
Ergo ita vos gerite, ut non tam obitū carissimi filioli,
quā felicitatem ipsius, cui transcriptus, ægrè ferre vide-
amini. Cogitate adversa casuum, & imprimis cruenti bel-
li quod nos omnes involvit, atrocitatem: quæ beatè
Defunctus cuncta sua morte declinavit. Interea tempo-
ris militate bonam militiam, retinete fidem, & bonam
conscientiam: neque dubitate, si hoc studio Vos Paren-
tes

res, moestissimos juxta & aviam paternam ANNA M.
Hærmanns/matronam rari exempli, occupatos mors in-
venit, quin in beatissimo illo gaudiorum loco con-
jungamini, & amores, qui in caduca hac vita intervos
cæperunt, in æterna illa sine fine exercituri sitis.

Quod restat, agite Cives Academici, & Parvuli fu-
nus quod hodie H. media prima efferetur, frequenti ex-
equiarum officio. celebrate. P. P. a. d. X V l. Febr,
anno recuperatæ gratiæ clō Ioc

XLVI.

Conventus fiet in æde Mariana.





mentius infestavit, & velut in subsidium
nudius tertius hora decima antemerid
Atque ita, cum Plauto ut loquar,

Quasi solstitialis herba, paullisper fa

Repente exortus fuit, repentino occidit

Ergone tanti boni parentes nihil comm
nihil excruciabuntur animi, cum univer
dinem non interruptum magis, quàm
intuentur? Lugent profecto non sine
quenquam tam inhumanum fore existim
tatem istam & probet & meritis laudib
Verum & hæc ipsa fines suos habere de
rectè nequit consistere: neque insol
funt, quos à Nobis ad meliorem vit
mnino scimus. Alcidamum Rhetorem
mis nobilem accepimus, qui laudes m
ratione profecutus est, eamque potius
enumeratione malorum quibus moriet
contextuit De cuius instituto, si quis es
eadem ille operâ se miserrimam mor
nem ignorare profitetur. Næ enim
qui eam appellamus mortem, quæ no
beratos ad alteram & æternam vitam t
vitæ nomine dignamur, quod contin
non modo infelicitè nos tenet, sed
gravius cervicibus nostris incumbit. C
fias ita caput mortem commendare,
bonis ejus disputare, ut tandem à reg
hibitus esse dicatur illa in Scholis dice
auditis mortem sibi ipsis consciscere
illo prisci Philosophi, qui etiam si se

H 2

